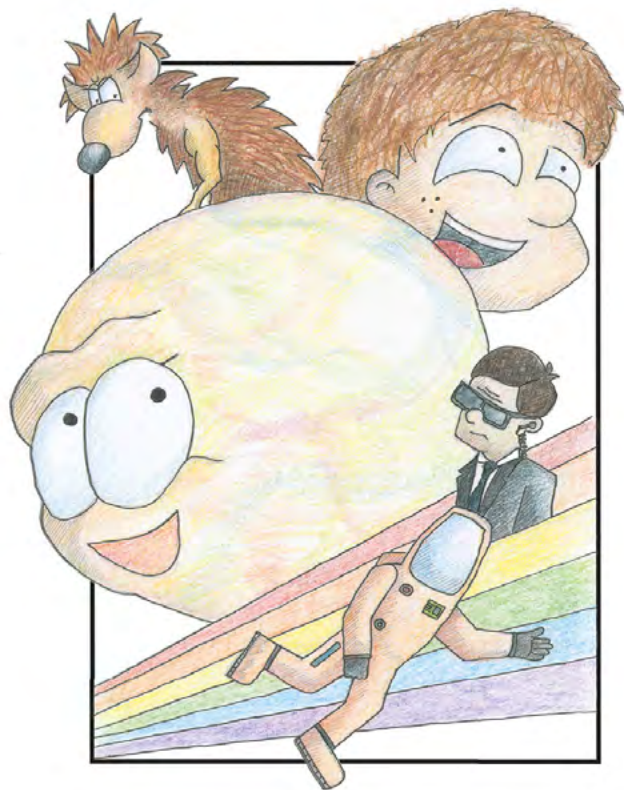

BUBLINA

a ježek Brožek

Jan Bambas

● ■ pointa

Bublina a ježek Brožek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Jan Bambas

Bublina a ježek Brožek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

BUBLINA
a ježek Brožek

Jan Bambas

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

ilustrace a text © Jan Bambas, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-787-3

ISBN e-knihy 978-80-7691-992-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

KNIHA S POINTOU

Nakladatelská online služba a komunita Pointa mění způsob vydávání knih a zapojuje čtenáře do dění.

Jak to u nás funguje? Autor na Pointu přichází s rukopisem a najde si knižní kolegy od grafika až po korektorku. Práce na knize ale začínají až o něco později. Pro její zrod je zásadní předprodej. Pomocí něj získává autor od čtenářů menší finanční částky a celkový obnos pak použije na vydání i veškeré náklady, které jsou s ním spojené. A jak už vyplývá z předchozích vět, právě čtenáři jsou pro Pointu a její autory stěžejní.

Čtenář si na Pointě může procházet rozpracované projekty, číst si ukázky, debatovat s autory, a co je nejdůležitější – může knihu podpořit v předprodeji. Bez pomoci čtenářů by u nás knihy nemohly vycházet.

O té, kterou právě držíš v ruce, už je rozhodnuto. Podívej se na Pointě i na další knihy, jejichž osud můžeš ovlivnit.

● ■ **pointa**

www.pointa.cz

*Pro Kryštofa, Alberta & Julii
Nikdy se nevzdávejte vlastních snů,
věřte ve své schopnosti
a bojujte za správnou věc.*

*S láskou
Táta*

Skokan obecný

„Otevřete si své učebnice na straně šedesát osm,“ ozvalo se od tabule v malé třídě plné dětí. To paní učitelka upozorňovala na obrázek žáby v učebnici, jejíž velký plakát právě pověsila i na stěnu za svým stolem. Zvedla ještě levý horní roh o pár centimetrů výše, aby plakát visel opravdu rovně, a otočila se zpět k žákům 3.C. Letným, ale přesto přísným pohledem, pohlédla do lavic, zda již mají všichni své knihy otevřené a dávají pozor. Brýle, které neměla opřené za ušima, ale doslova zapíchnuté do vyčesaného drdolu prošedivělých vlasů, si ukazovákem přistrčila až k obočí a její oči kmitaly po třídě ve směru od dveří k oknům.

Protože nosila silné dioptrie, brýle jí pravidelně sjížděly až na špičku nosu a poměrně často si je tak musela posouvat zpět. A právě to byl pravděpodobně důvod, proč přesně uprostřed brýlí bylo světlejší kolečko, kde už byla červená barva obrouček ošoupaná od častého upravování.

V takových chvílích se paní učitelce na čele objevovalo hned několik vrásek. I jedna zvláštní mezi zvednutým obočím. Ta dětem často připomínala velký vykřičník, protože byla přesně nad osahanou světlou tečkou učitelčiných brýlí a při troše dětské fantazie byla tato doplňující se kombinace signálem i pro nepozorné žáky, aby svůj pohled věnovali katedře.

Nakonec se pohled paní učitelky zastavil v řadě u oken, kterými do třídy pronikaly polední paprsky prosluněného jarního dne. Ve třetí lavici seděl Kryštof s Juliánem, který měl před sebou otevřenou učebnici na straně šedesát osm a štouchal loktem do svého spolužáka, aby se otočil k tabuli.

„Kryštofe!“ zavolala mírným hlasem paní učitelka.

„Kryštofe!“ opakovala podruhé již zvýšeným hlasem a dodala:

„Kde máš svoji učebnici?“

Kryštof ale znovu nereagoval, díval se ven z okna a už se viděl s kluky venku na hřišti, až odpoledne dohrají fotbalový turnaj, který o víkendu zahájili. Nemyslel už na nic jiného.

Zasněně koukal ven do nekonečna a přemýšlel nad taktikou, kterou odpoledne na hřišti navrhne kamarádům z týmu, když vtom ucítil šouchnutí do žeber a vzdáleně zaslechl své jméno.

„Kryštofe, máš... šedesát osm?“

„Jágr!“ vykřikl Kryštof probírající se ze snění, ale to už nad ním stála paní učitelka a kroutila hlavou:

„Co to plácáš za nesmysly?“

Kryštof v tu chvíli moc nechápal, co se děje, bezprostřední návrat do reality se mu příliš nedařil, a tak jen kajicně doplnil:

„Nooo, šedesát osm má Jarda Jágr, paní učitelko,“ opáčil tičným hlasem a doufal, že jeho odpověď bude správná.

„Tohle není hodina tělocviku, ale přírodopisu, a ptám se tě, jestli máš otevřenou učebnici na straně šedesát osm, a ne co má kde jaký fotbalista na dresu.“

Až v té chvíli Kryštofovi došlo, co se děje, ale to už se spolužáci hihňali o sto šest a bavili se na jeho účet, i když kluci se spíše asi smáli poznámce paní učitelky, protože věděli, že Jarda Jágr přeci není žádný fotbalista.

Kryštof zčervenál, rychle vyndal z aktovky učebnici, nalisoval stranu šedesát osm a rukama si podepřel hlavu. Paní učitelka už ani nic neříkala, jen se otočila, kroutila dál hlavou a šla zpět směrem k tabuli. Během těch několika kroků si sama pro sebe posteskla:

Já jim říkala, že nebudou dávat pozor, naplánovat přírodopis takhle odpoledne na poslední hodinu, když už jsou duchem jinde, ale to oni: Nééé, ty to zvládneš, Jaruško, s tvou praxí, to bude určitě v pořádku.

Po zbytek hodiny věnované obojživelníkům už byl ve třídě relativní klid, až na občasné štěbetání kluků v zadních lavicích, které ale vždy utichlo už jen při přerušeném vyprávění o Skokanu obecném, kdy ticho od katedry naznačilo žákům, že je vyžadována jejich pozornost a koncentrace na probíranou látku.

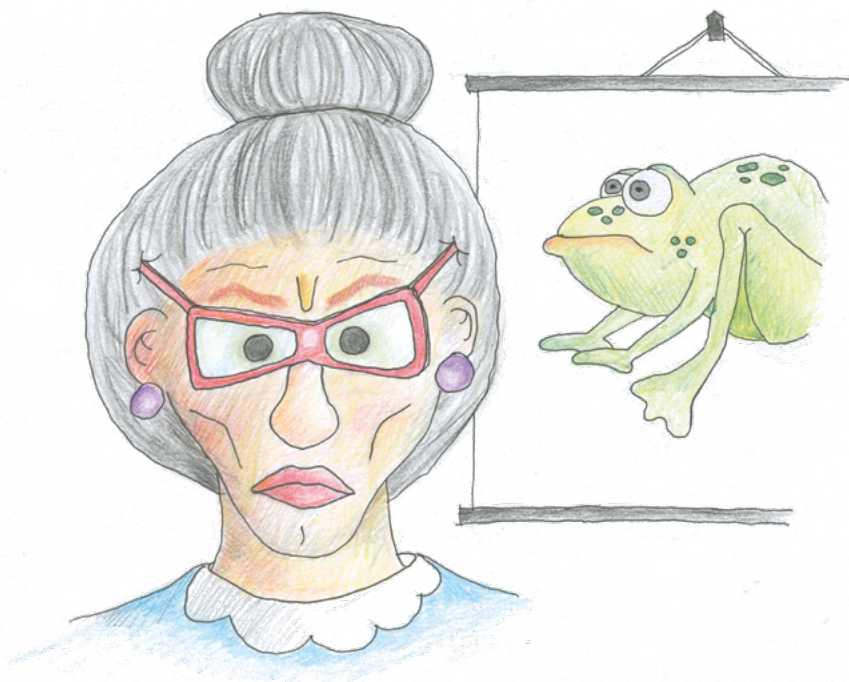
Kryštof také dával větší pozor, i když myšlenek o odpoledni stráveném na hřišti se nemohl tak snadno zbavit. Zvonek, který oznamoval konec vyučovací hodiny, zazněl zrovna ve chvíli, kdy paní učitelka zadávala domácí úkol. Pro většinu dětí bylo ale zvonění jasným signálem. Doslova se jim rozzářily oči a začaly sklízet věci z lavic do svých tašek.

Od tabule se ale ještě ozvalo rozhodné: „Vyučovací hodinu ukončuje vyučující, nikoliv zvonění. Dopište si do sešitů zadání domácího úkolu.“ Paní učitelka navázala na zvonkem přerušenu větu, vzala si křídlo a na tabuli napsala velkými písmeny DoDo str. 69, cv. 5, doplnit.

„Příští hodinu budu úkoly kontrolovat, tak ne že na ně zapomenete, nebo je budete opisovat od spolužáků těsně před hodinou. Pamatujte si, že DoDo znamená...“

„Dodělej doma,“ ozvalo se sborově ze třídy. To všechny děti jednohlasně doplnily konec již tolikrát vyslovené věty.

„Vidíte, že to znáte,“ přikývla ještě paní učitelka. Popřála dětem hezké odpoledne, posadila se za stůl a byla ráda, že už i ona má po zbytek dne volno.

Bláto na hřišti

Děti se nahrnuly ke dveřím od třídy, až skoro nebylo možné projít ven na chodbu, jak na sebe tlačily. Všechny chtěly být venku co nejdříve.

Některé děti šly rovnou domů, venku na ně čekali dědečkové a babičky. Jiné děti šly ale nejdřív na oběd do školní jídelny a pak do družiny, než si je odpoledne vyzvednou rodiče.

I Kryštof s Juliánem, kteří se znali už od školky a byli nejlepšími kamarády, šli nejdříve na oběd. Odložili si tašky do skříněk v šatně a rychle utíkali do jídelny, než dorazí i další děti a vytvoří dlouhou frontu. Když ale doběhli k jídelně, fronta už byla až ven na chodbu.

„Kdyby nám nezařadila ten domácí úkol, tak jsme to mohli stihnout,“ řekl Julián Kryštofovi a ten jen s ušklíbnutím kývnul hlavou. Zařadili se na konec fronty a pokukovali, jestli neuvidí nějakého kamaráda, který by je pustil více dopředu.

„Juldo, nevidíš tam někde nějakou spřízněnou duši?“ naklonil se Kryštof blíž a vystrkoval hlavu ven z fronty do všech stran. Všimli si Kamila z 5. B, který bydlel ve stejném domě s Juliánem.

„Kamile... Psst! Kamile,“ volal tiše Julián ve snaze získat jeho pozornost.

„Pust' nás dopředu,“ zavolal, když si jich Kamil konečně všimnul.

„No jo, tak pojďte, ale za mě. Pustím vás za sebe,“ dodal, ale to už Kryštof s Juliánem byli skoro u něj. Ostatní děti začaly protestovat a dovolávat se dozoru, ale zrovna nikdo z učitelů nebyl v dohledu, tak to pro tentokrát klukům vyšlo. Po krátké strkání ve frontě už byli skoro v jídelně, kde byl obvykle velký hluk, až doslova rambajs, protože všechny děti vykládaly kamarádům

své postřehy nebo cinkaly příborem o talíře. Čas od času zaznělo hlasitě od učitelského stolu: „Dobré chutnání a bez povídání.“ Na krátkou dobu byl klid, ale po chvíli už bylo štěbetání zpátky a v jídelně to bzučelo jako v úlu.

Když kluci dojedli, vyrazili do družiny, kde už na ně čekali další spolužáci, aby jich bylo dost na obíhačku. Hromadné hraní ping-pongu bylo asi nejoblíbenější činností většiny chlapců i holek v družině. Někdy dětí bylo tolik, že už nebylo dost pálek, a tak ze začátku v prvních kolech někteří hráli třeba s pantoflem nebo menší knížkou, a až když někdo vypadl z kola ven, vyměnili provizorní pálky za ty skutečné. Holky si ale v družině často dělaly i domácí úkoly a nechápaly, jak ty kluky může pořád bavit běhat kolem stolu a honit se za míčkem. Občas paní vychovatelka klukům domlouvala, že když si udělají úkoly teď, nebudou si je muset dělat doma. Kryštof s Juliánem zrovna ten den sice dostali domácí úkol z přírodopisu, ale další hodinu mají až ve čtvrtek, a to jim v pondělí odpoledne připadalo na hony vzdálené. Na zítra žádné úkoly přeci nemají, tak mohou vesele dál obíhat kolem stolu, i když Kryštof už pomalu vyhlížel maminku, která si pro něj chodila kolem čtvrté hodiny, kdy šla z práce domů. Pracovala ve školce jako učitelka a chodila do práce buď brzy ráno, nebo až odpoledne. Věděl, že je s kamarády dohodnutý na dohrání fotbalového turnaje z víkendu a už začínal být netrpělivý. Ještě, že i dnes bylo krásné počasí a dalším zápasům tak nic nepřekáželo v cestě.

Maminka dorazila do družiny ve čtvrt na pět, to už byl Kryštof obutý a čekal v šatně.

„Mámí, kde sés? Dyť jsem ti říkal, že jdu s klukama ven,“ spustil Kryštof na maminku hned ve dveřích.

„Ahoj maminko, jsem tak rád, že tě vidím,“ odpověděla mu sarkasticky místo očekávané reakce. Kryštof se usmál. „No jooo, ahoj mami, ale já ti to opravdu říkal.“

„Tak už pojď, ty brepto, aby ti něco neuteklo,“ odpověděla a vyrazili společně domů.

„Co ve škole?“ vyvídala maminka v autě. Kryštof už takové otázky znal a věděl, že rodiče zajímají především známky.

„Dvě jedničky a čtyřka.“

„Z čeho ta čtyřka?“ zeptala se maminka znepokojeně.

„Z češtiny, z diktátu.“ Kryštof pochopil z tónu maminčina hlasu, že udělal asi dobře, když v pátek čtyřku z češtiny rodičům zatajil. Tak to občas dělával, když dostal horší známku. Čekal, až dostane nějaké jedničky nebo dvojky, aby tu horší známku skryl v těch lepších, ale stejně rodiče vždy zajímalo, z čeho dostal tu nejhorší známku. Mělo by je přeci zajímat, z čeho dostal jedničky a dvojky. Dospěláckému přemýšlení občas vážně nerozuměl...

„No ale jednička z písemky a pak jsem byl zkoušenej z dějepisu a taky za jedna,“ doplnil rychle Kryštof a nahodil ve tváři nevinný výraz.

„To jsi šikovnej, ale tu češtinu si musíš opravit, přece nechceš mít špatnou známku na vysvědčení,“ uznala maminka úspěchy v ostatních předmětech a trochu synka pokárala za horší známku z diktátu. Věděla, že se Kryštof snaží a že s češtinou bojuje dlouhodobě, však si sama vždy vzpomněla na svoje útrapy s rodným jazykem.

„Nemysli si, že za tebe bude potom všechno opravovat počítač. Musíš to umět taky, pak jednou budeš mít vybitou baterku a nenapíšeš ani holou větu bez chyby. Podíváte se na to večer s tátou, až přijede z práce,“ dodala maminka rozhodně a Kryštof jen přikývl.

Taktika byla přeci jen úspěšná. Viděl, že se maminka moc nezlobí a že příští týden budou psát další diktát, tak snad si známku vylepší.

„A co bylo k obědu?“ následovala další oblíbená otázka.

„Nějaký maso a kaše s UHO,“ nemohl si Kryštof vzpomenout, co měl k obědu.

„No to jsem se toho dozvěděla. Z tebe to leze jak z chlupatý deky. Snědl jsi i polívku?“

„Jo, sněd, byla vodová.“

„A máš ještě hlad? Dáš si něco k svačině? Přinesu ti něco na hřiště, jo? A klukům taky,“ spustila maminka najednou sadu otázek a Kryštof nevěděl, co dřív.

„Néé, mami, nemusíš, vemu si jenom pití, přece se nebudu cpát, musím podávat výkony.“

„Já ti dám výkony, jíst se musí a ty seš ve vývinu.“

„A neříkej pořád UHO, už jsem ti několikrát říkala, že to není slušné. Všechno není univerzální hnědá omáčka.“ To už ale zajížděli na dvorek u jejich domku na okraji města a Kryštof vyrazil z auta ven tak rychle, že už ani na další maminčinu poznámku nereagoval.

Maminka vyndávala nákup z auta a s taškami v rukou sahala po klice vstupních dveří od domu. Ty se ale najednou otevřely a Kryštof už v nich stál převlečený do věcí na ven.

„To už běžíš? A co nějaké úkoly do školy na zítra?“

„Nemám!“ volal zpátky Kryštof, který už byl rozběhnutý ven na hřiště.

„No jen aby, já ti přinesu tu svačinu, jo? To už Kryštof ale neslyšel, zmizel za rohem domu a utíkal na hřiště, kde už na něj čekalo několik kamarádů z okolí.“

Sluníčko stále ještě svítilo a kluci ihned zahájili hru. Hráli na malém hřišti s brankami, které jim sešroubovali tatínkové. Bylo na nich trochu znát, že přesnou geometrii při konstrukci moc neřešili, ale to klukům nevadilo. Bylo jich dvanáct, a tak mohli hrát jejich oblíbenou variantu tři na tři, všichni proti všem. Během odpoledne a podvečera stihli prostrdídat všechny týmy, odehrát několik krátkých zápasů a užít si spoustu srandy.

Když už hráli poslední zápas o celkové vítězství, začalo počasí z ničeho nic připomínat horskou dráhu. Slunce, mraky, slunce, mraky, a nakonec to vypadalo, že bude pořádná bouřka. A skutečně, během několika málo okamžiků přihnál vítr několik tmavých mraků a v dálce začalo hřmít. Chlapci ale nepřestávali hrát ani s přicházejícími prvními kapkami deště.

„Kluci, to musíme dneska dohrát, kdo dá góla, vyhrál,“ zvolal Lukáš, kapitán týmu, proti kterému zrovna hrál Kryštof v útoku. Všichni souhlasili, ale pršet začínalo víc a víc. Tráva byla najednou mokrá a kluzká, což je všechny na jednu stranu bavilo, protože se mohli klouzat pro míč, ale zároveň jim to hodně ztěžovalo samotnou hru.

Když už měli od trávy zelený snad i poslední kousek oblečení, sem tam i bláto po celém těle, a gól stále nikdo nedal, objevilo se na kraji trávníku, v teď už poměrně hustém dešti, několik siluet s deštníky. Byli to rodiče, kteří se netvářili zrovna nadšeně. Ve skupince byl i Kryštofův tatínek, který akorát dorazil z práce a maminka jej rovnou poslala na hřiště.

„Kryštofe, co tady ještě vyvádíte?! Koukej upalovat domů, to nevidíš, že leje jak z konve?!“ zavolal z okraje hřiště tatínek, který se podívoval nad ochotou kluků hrát v takové průtrži.

„Máma už má hotovou večeri a zítra máte všichni školu.“

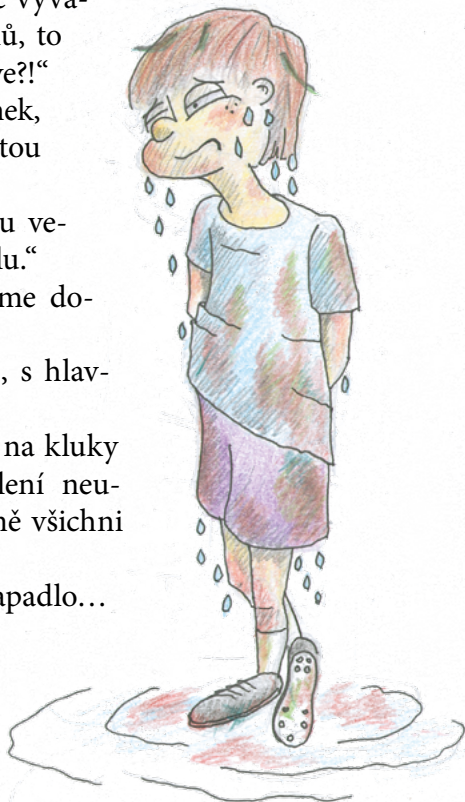
„Ale tati, my to musíme dohrát,“ ozvalo se ze hřiště.

„Nebřebenti a pojď už, s hlavním sudím se nediskutuje!“

I ostatní rodiče volali na kluky podobná jednosměrná sdělení neumožňující diskusi a postupně všichni odcházeli domů.

„Prosím tě, co vás to napadlo... To vám nevádí, že prší?“

„Koukni na sebe... Ty vypadáš, půjdeš rovnou celej do pračky a vlezeš si do vany.“

„Když ale to bylo utkání o vítězství, tati. Rozumíš? A kdo by dal góla, tak by vyhrál,“ odpovídal trochu zklamaně ještě rozjařený Kryštof, který mohl směle tvrdit, že už vykoupaný je. Ale v bahenní lázni. Bláto a trávu měl doslova všude, i ve vlasech měl zapletených několik stébel. Odhadovat, jakou barvu mělo jeho oblečení, když opouštěl dům, by bylo téměř zbytečné.

Bouřka

„No ty vypadáš!“ vyslechl si Kryštof ještě jednou od maminky, hned po vstupu do domu.

„Rovnou se tady svlíkni, ať nemám bláto po celém bytě,“ určila maminka pravidla hry pro nejbližší okamžiky.

„Šup, svlíkej se... Jdu ti napustit vanu a rovnou se půjdeš vylouhovat.“

Kryštof ze sebe pomalu sundával mokré oblečení, ale šlo to ztěžka. Tričko měl na sobě přilepené a ponožky raději rovnou z nohou sroloval do podoby úhledného válečku.

„Tak poběž, ať ti není zima, už se ti to napouští! Chceš pěnu?“

„Já si to připravím sám, mami!“ volal Kryštof zezdola a pak vyběhl nahatý po schodech do patra. Proběhl chodbou a rovnou se proplížil do koupelny, aby ho nikdo neviděl nahatého. Cítil se sice dost velký na to, aby se už neukazoval nahý rodičům, ale jakmile za sebou zavřel dveře koupelny, rozzářily se mu oči nad tou spoustou lahvíček všech tvarů a velikostí, které byly vyskládané kolem vany. V tu chvíli byl zase malým klukem, který si rád hraje při koupání. Gumovou kačenku tady měl sice také, ale od doby, kdy si s tátou přečetli knížky o Harrym Potterovi, byla jeho pozornost zaměřena především na všechny ty šampóny, kondicionéry, mýdla, pěny, gely a krémy. Vařil z nich nejrůznější lektvary ve snaze vykouzlit něco fantastického nebo alespoň užitečného.

Jednou se pokusil namíchat i mnoholicný lektvar po vzoru svých oblíbených hrdinů. Chtěl alespoň na jedno odpoledne vypadat jako táta, aby mohl místo něj jít na rodičák.

To bylo loni před Vánoci, kdy se po hodině tělocviku převlékal ve třídě zpět do kalhot, a červené trenýrky, které měl ve škole na cvičení, jen tak ze srandy házel do vzduchu. Jenže ony se zachytily o zářivku pověšenou pod stropem a zůstaly tam viset. Celá třída se tím náramně bavila, a protože nikdo až na strop žádným způsobem nedosáhl, ani když si stoupl na lavici s nejdelším pravítkem v natažených rukách, zůstaly tam ty trenky viset celý zbytek dne. Kryštof si myslel, že už tam zůstanou navždy. Snad jen Saxana mohla pomoci. O to víc byl překvapen, když přišel následující den zpět a hned prvním pohledem ke stropu po vstupu do třídy zjistil, že trenýrky už na lustru nevisí. Později mu třídní učitelka vysvětlila, že je pan školník hned odpoledne sundal pomocí štaflí se slovy, že se nebude koukat na něčí trencle v průvanu. To byla úleva. Věděl, že příští týden bude rodičák a nechtěl, aby jeho červené trenýrky byly tématem pro všechny rodiče, a tak se pokusil smíchat mnoholicný lektvar z mámina šampónu, kondicionéru a něčeho, co hezky vonělo, ale vlastně ani nevěděl, k čemu to slouží nebo co tím mazat. V tátově holicím strojku našel pár vousů, vyklepl je do kelímku a zlehka jím zatřásl, aby lektvar promíchal. Hluboký nádech... zkusil trochu usrknout... No něco tak odporně hořkého asi nikdy do té doby neochutnal, dokonce i kapky na kašel byly v porovnání s tím sladká limonáda. Začal kuckat a rychle si vymývat pusou vodu. Trošku to pomohlo, ale začala se mu v puse a všude kolem ní dělat pěna. Samozřejmě ho v té chvíli nenapadlo vypláchnout si pusou čistou vodou z kohoutku, ale nabral do hrsti vodu z vany, ve které už ale také pěnu měl. Naštěstí v tu chvíli nahlédla do koupelny máma, která slyšela na chodbě podezřelé zvuky a raději šla Kryštofa zkontrolovat.

„Co to tady vyvádíš? Dyť Mikuláš už byl.“ Napustila čistou vodu do kelímku od kartáčků na zuby. Kryštof totiž v tu chvíli už Mikuláše výrazně připomínal, pěna mu kolem pusy vytvořila bílý plnovous, který stékal až na břicho. Stačil by už jen typický špičatý čepec a mohl by jít s čertem a andělem rozdávat dětem

mandarinky. Od té doby svoje lektvary už raději neochutnával, ale vařit je ho bavilo pořád.

Venku neustále burácela jarní podvečerní bouřka a do koupelny pronikal zvuk dešťových kapek dopadajících na okenní parapet. Občas zablýskalo a po několika vteřinách bylo slyšet mohutné hřmění. Pro nebe plné tmavě šedých a temně modrých mraků bylo poměrně šero, tak si Kryštof v koupelně rozsvítil a skočil do stále se ještě napouštějící vany. Horká voda ho nejprve trochu štípala, ale chladnější si do vany pouštět nechtěl, aby mu vydržela teplá co nejdéle a mohl věnovat čas svým lektvarovým pokusům.

Nejdříve začal pomaloučku přidávat pěnu do koupele, kterou jen velmi tenkým čůrkem přiléval přímo pod vodu tekoucí z kohoutku do vany. Kryštof už měl pár osvědčených postupů pro vytvoření co největšího objemu pěny a tento byl jedním z nich. Následovalo prošlehávání vody, kdy pomocí obou dlaní napodoboval lopatky kolesového parníku a plácal v kruzích do hladiny tak, aby voda byla co nejvíce promíchaná.

To bylo najednou pěny! Mohl se ponořit do vany a přitom mu vykukovala jen hlava. Chvilku jen tak relaxoval a přemýšlel nad recepturou posledního lektvaru, kterým chtěl vyleštit dlaždičky v koupelně, ale roztok vůbec nepěnil.

Čím to mohlo být? říkal si v duchu.

Neměl jsem tam přidávat tu pastu na zuby...

Zkusím to znovu! řekl si a sáhl po dvou plastových kelímčích s kartáčky a pastou, kterou tentokrát nechal rovnou na umyvadle. Vyskládal si na okraj vany všechny lahvičky, tuby a nejrůznější dózy s pumpičkou i bez ní. Do jednoho kelímku napustil čistou vodu z kohoutku a do druhého začal postupně přidávat jednotlivé ingredience. Všechno mělo jasná pravidla a postup. Dvě dávky tělového mýdla, pár kapek kondicionéru, plné víčko pěny do koupele... Stejně víčko nahradilo odměrku i v případě mámina šamponu na vlnité vlasy.

Je to strašně hustý, zamyslel se a přidal z kelímku trošku čisté vody.

Zamíchat, musí se to zamíchat.

Čím bych to zamíchal?

Rozhlížel se po koupelně a hledal vhodné míchátko. Kartáčky na umyvadle rovnou zavrhnul při vzpomínce na chuť mnoholicného lektvaru. Rozhodně nechtěl, aby při čištění zubů cítil místo mentolu tu nechutně hořkou chuť. Plastová násada od brousítka na nohy by ale mohla posloužit skvěle. Důkladně lektvar promíchal. Konzistence už byla tak akorát, ani hustá, ani řídká.

Za okny znovu zablýskalo a dunivý hrom byl slyšet téměř okamžitě. Bouřka byla evidentně mnohem blíž u jejich domku. Světla v koupelně se v ten okamžik lehounce zamihotala, Kryštof tomu ale nevěnoval přílišnou pozornost.

Hustota lektvaru byla sice v pořádku, ale barva se mu příliš nelíbila. Oranžovozelená tekutina krásně voněla, ale nemohl se zbavit pocitu, že takhle nějak to asi vypadá, když má žába průjem. Pootvíral několik dalších lahviček a postupně přidal trochu bílého šampónu proti lupům, tátův fialový shower gel a pár kapek žlutého olejíčku. Znovu zamíchal a přidal i trochu vody na doředění.

„No to je teda barvička,“ ohodnotil s ušklíbnutím lektvar neidentifikovatelné barvy. Mnohem víc jej ale zaujalo, že se v kelímku dělají drobné bublinky, i když zrovna nemíchá jak o život.

„Kryštofe, už ses umyl?“ ozvalo se najednou z chodby. To na něj maminka zavolala a dodala:

„Jo, a používej, prosím tě, mýdlo i na mydlení sebe, ať zas veškerou špínu jen neotřeš do osušky.“

„Jooo, mamí.“

„A pojd' už ven, večere je skoro hotová.“

„Ještě chvilku, mamí.“

Maminka nakoukla do koupelny.

„Ty zase vaříš?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Bublina a ježek Brožek.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.